Mees wastas: „Minna ei kule nüüd tule egga tormi healt, minna kulen üksi sedda, kuida waesed innimesed kissendawad. Sesamma suur Jummal, kes mind ni mitto korda on kesk merre peal hoidnud, se woib ka tännapääw mo wäggew saatja olla. Ja kui ma uppun merresse, siis Issa taewas wöttab teie eest murret piddada. Jumma laga, naene, lapsed!“

Astus sure lootsiko sisse. Kolm head waprat rannameest temmaga. Söuawad keigest ihho jönust ja wäest: ei ühtegi, körged laened pillawad lootsiko ikka jälle taggasi ranna äre! —

Nelli korda katsusid neste tormi wasto söddida; keik muldo! Piddid ümberpöörma.

Lootsiko üllem lähheb omma maia pole, märgi ridid wahhetama. Astub tuppa: praego naene, lapsed istuwad märja silmadega löuna sögi laua äres.

Naene panni käed mehhe kaela ümber, pallus: „Oh kallis mehheke, sö ommeti weel enne üks kord meiega, ja kinnita ennast: sa olled jo surmani wässinud!“

Mees wastas: „Armas abbikasa, mötle nende häddaliste peäle, minnul polle nüüd mitte rega sögi peäle möelda. — Söge teie rahholkult, agga se olgo minno roog, et ma pian neid waesid surma hädda käest peästa!“

Temma panni rutto kuiwad rided selga, pallus kambris pölwili maas ühhe Issa meie, ja jättis Jummalaga. Ruttas lootsiko jure taggasi merre ääre, ja hüdis kindla heälega meeste wasto: „Lähheme agga jälle Jummala nimmel!“